

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **Ing. I. Š.**
bytem X
zastoupený prof. JUDr., Martinem Kopeckým, CSc., advokátem
sídlem Revoluční 1546/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022,
č. j. 148654/2021/KUSK/OLPPS/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou soudu prostřednictvím datové schránky dne 7. 7. 2022, se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

řádu v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2021, č. j. MeUPB 106873/2021/Nep (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 8. 2021 ve 14:10 hodin na 42,5. km pozemní komunikace D4 v katastru obce Dubenec v okrese Příbram ve směru jízdy Strakonice – Praha řídil motorové vozidlo reg. zn. X a v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu při řízení držel v ruce přiložený u levého ucha telefonní přístroj. Správní orgán I. stupně žalobci za spáchání přestupku uložil dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně žalobci uložil dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení v rozhodném znění, uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce v žalobě a následné replice k vyjádření žalovaného ze dne 12. 9. 2022 namítal, že se přestupku spočívajícího v užívání telefonu při řízení vozidla nedopustil a vina mu nebyla spolehlivě prokázána. Správní orgán I. stupně jej v prvostupňovém rozhodnutí shledal vinným za přestupek na základě nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Tato pochybení nebyla napravena ani žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vycházel pouze z oznámení přestupku a svědeckých výpovědí tří policistů - pprap. C. K., nstržm. M. V. a pprap. M. B. (dále jen „první“ až „třetí policista“, resp. společně jako „policisté“), kteří měli žalobce při spáchání přestupku vidět. Výpovědi policistů jsou však podle žalobce nevěrohodné. Dle žalobce totiž není možné, aby se okolnosti spáchání přestupku udály tak, jak je popisují policisté. Policisté nemohli stihnout žalobce dvakrát předjet a následně jej zastavit na výjezdu ze silnice. Takový manévr by stihli učinit pouze při vysoké rychlosti, při níž by se řídící policista musel soustředit pouze na jízdu a nemohl by zřetelně vidět žalobce při užívání telefonu. K prokázání uvedených tvrzení navrhl k důkazu výslech všech tří policistů a provedení místního šetření na dotčeném úseku dálnice D4. Dále uvedl, že i kdyby policisté žalobce skutečně předjížděli, musel by si jich všimnout a údajný telefonní hovor by v takovém případě jistě ukončil a navíc by policejní hlídku zcela určitě nepředjížděl. Důvěryhodnost výpovědí policistů pak zpochybňuje i absence audiovizuálního záznamu přestupku za situace, kdy policisté byli záznamovým zařízením vybaveni a mohli tedy žalobce při opakovaném předjíždění natočit. Pochybnosti vyvolává také to, že kamerový záznam obsažený ve spise nezachycuje průběh celé následné silniční kontroly, ale pouze její závěr. Již při silniční kontrole vyjádřil nesouhlas s oznámením přestupku, a to tím, že oznámení odmítl podepsat. Žalobce má za to, že skutečným důvodem jeho potrestání za údajné telefonování při řízení bylo, že nesouhlasil s tím, že policisté neměli při dopravní kontrole při blízkém kontaktu s ním v době probíhající epidemie koronaviru nasazenou ochranu dýchacích cest. V závěru žalobce dodal, že je zkušeným řidičem, za více než čtyřicet let užívání motorových vozidel byl za dopravní přestupky trestán jen v několika jednotkách případů, a to vždy jen za mírná pochybení. Zjištění učiněná správním orgánem I. stupně proto nemohla ani ve svém souhrnu svědčit o tom, že žalobce přestupek skutečně spáchal.

Správní orgán I. stupně měl proto v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobce a řízení o přestupku zastavit. Napadenému rozhodnutí pak vytkl, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí nezhodnotil v dostatečném rozsahu. Přezkoumal jej pouze po formální stránce, aniž by se zabýval skutkovými zjištěními, na nichž bylo prvostupňové rozhodnutí založeno. Žalovaný se nezabýval dostatečně obsahem a věrohodností svědeckých výpovědí, přestože zjevně neodpovídají realitě.

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. S odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) uvedl, že výpovědi policistů lze obecně považovat za věrohodné, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Žalobce netvrdí ani nedokládá nic, co by věrohodnost výpovědí policistů zpochybnilo. Též je třeba vycházet z oznámení o přestupku, z něhož vyplývá skutkový průběh přestupku. Chybějící vyjádření a podpis žalobce na oznámení o přestupku přitom zaznamenané skutečnosti nezpochybňuje. Co se týče historie dopravních přestupků žalobce, dle karty řidiče má kromě projednávaného přestupku dalších celkem dvanáct záznamů. Poslední záznam o přestupku má ze dne 1. 4. 2021, tj. necelých pět měsíců před spáchání projednávaného přestupku.

Ústní jednání

5. Soud projednal věc během jednání konaného dne 29. 2. 2024, přičemž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce nové důkazní návrhy nečinil, žalovaný se připojil k důkaznímu návrhu výsledkem policistů. Soud během jednání zdůraznil skutková zjištění vyplývající z výpovědi policistů, a to, že neuváděli, že by při předjíždění žalobce přejížděli z pruhu do pruhu. Soud k tomuto skutkovému zjištění doplnil, že dálnice umožňuje souběžnou jízdu.
6. Soud neprováděl dokazování navrženými výsledky policistů, neboť pro rozhodnutí ve věci považuje za dostatečná skutková zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí policistů před správním orgánem I. stupně. Podstatná jsou totiž skutková zjištění vyplývající z těchto výpovědí, a nikoli to, která instituce výslech svědků provádí. Dále soud nepřistoupil k provedení místního šetření, pokusem předjížděcího manévru tvrzeného žalobcem v žalobě, na místě spáchání přestupku, neboť prokázání proveditelnosti tohoto předjížděcího manévru je pro posouzení věci nadbytečné. Soud má za to, že žalobcem tvrzený předjížděcí manévr nevyplývá z výpovědi policistů (srov. odůvodnění níže), a není proto třeba prokazovat, jestli je uskutečnitelný.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje oznámení přestupku ze dne 6. 9. 2021, č. j. KRPS-198715-6/PŘ-2021-011106, ve kterém je uvedeno, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 8. 2021 ve 14:10 hodin na 42,5. km dálnice D4 ve směru na Prahu, při řízení vozidla reg. zn. X držel v levé ruce ucha telefon. Žalobce byl s obsahem oznámení přestupku seznámen, ale odmítl jej podepsat. Přílohou oznámení je i úřední záznam, formulář oznámení přestupku, videozáznam ze silniční kontroly, čtyři fotografie z průběhu silniční kontroly a evidenční karta řidiče.
8. Z úředního záznamu ze dne 13. 8. 2021, č. j. KRPS-198715-1/PŘ-2021-011106, vyplývá, že dne 13. 8. 2021 ve 14:10 hodin spatřila hlídka Policie ČR na 42,5. km dálnice D4 ve směru na Prahu vozidlo reg. zn. X, jehož řidič držel za jízdy v levé ruce telefon, přiložený u levého ucha. Policisté vozidlo zastavili na 41. km silnice D4 ve směru na Prahu. Jako řidič vozidla

byl ztotožněn žalobce. Žalobce se spácháním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu nesouhlasil s tím, že za jízdy netelefonoval. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku příkazem na místě, proto bylo sepsáno oznámení přestupku.

9. Ve formuláři oznámení přestupku ze dne 13. 8. 2021, č. j. KRPS-198715-3/PŘ-2021-011106, je uvedeno, že žalobce dne 13. 8. 2021 ve 14:10 hodin na 42,5. km dálnice D4 ve směru jízdy na Prahu držel za jízdy v levé ruce telefon u ucha. Žalobce odmítl formulář podepsat.
10. Videozáznam zachycuje část průběhu silniční kontroly žalobce, a to okamžik, kdy se policista dotazoval žalobce na kontaktní údaje, oznámil mu podezření ze spáchání přestupku a poučil jej o jeho právech a následujícím postupu správního orgánu. Ze záznamu je patrné, že policista mluvil s žalobcem klidně bez známek jakýchkoliv antipatií.
11. Při ústním jednání správního orgánu I. stupně o přestupku dne 20. 10. 2021 žalobce uvedl, že za jízdy telefonoval prostřednictvím zařízení pro telefonování zabudovaného přímo ve vozidle (handsfree), které není třeba držet v ruce. Telefon při jízdě nepoužíval, ani jej neměl v ruce.
12. První policista do protokolu o výpovědi ze dne 20. 10. 2021 uvedl, že v době spáchání přestupku jel společně s kolegy služebním vozem po silnici D4 ve směru na Prahu. Při předjíždění vozidla žalobce třetí policista sedící na zadním sedadle upozornil prvního policistu a jeho kolegyni sedící vpředu, že řidič vozidla, které předjížděli, telefonuje. První policista dokončil předjíždění, nechal vozidlo žalobce hlídku opět předjet a poté zvýšil rychlost a znovu začal vozidlo žalobce předjíždět. Viděl přitom zřetelně, neboť se na to z pozice řidiče soustředil a trochu se naklonil, že žalobce, jakožto řidič předjížděného vozidla, drží v levé ruce u levého ucha telefon. Poté vozidlo na výjezdu zastavili. Žalobce namítal, že netelefonoval.
13. Druhá policistka do protokolu o výpovědi ze dne 20. 10. 2021 uvedla, že jela společně s kolegy služebním vozidlem a vykonávali hlídkovou činnost. Ona seděla vpředu na sedadle spolujezdce. Při předjíždění vozidla žalobce je kolega sedící na zadním sedadle upozornil, že řidič vozidla telefonuje. Nechali se proto vozidlem žalobce znovu předjet a poté první policista začal vozidlo znovu předjíždět. V tu chvíli viděla, že žalobce skutečně stále telefonuje, měl levou ruku u levého ucha a bylo znatelné, že v ruce drží telefon. Držel ho takovým způsobem, že přístroj byl vidět, rozhodně se nejednalo o nějaké šťourání do ucha nebo něco podobného. Poté proběhla silniční kontrola.
14. Třetí policista do protokolu o výpovědi ze dne 20. 10. 2021 uvedl, že jel společně s kolegy služebním vozem po dálnici ve směru na Prahu. Okolo 40. km dálnice služební vozidlo předjíždělo jiné vozidlo, přičemž seděl vzadu vpravo a viděl, že řidič předjížděného vozidla drží v levé ruce u ucha telefon. Upozornil na to kolegy, kteří se o tom následně také přesvědčili. Poté vozidlo žalobce zastavili.
15. Dne 9. 11. 2021 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu, tím, že porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když dne 13. 8. 2021 ve 14:10 hodin řídil na pozemní komunikaci č. D4 v km 42,5 v katastru obce Dubenec v okrese Příbram ve směru jízdy Strakonice – Praha motorové vozidlo reg. zn. X a při řízení držel v ruce přiložený u levého ucha telefonní přístroj. Správní orgán I. stupně žalobci za spáchání přestupku uložil dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Současně žalobci uložil dle § 95 odst. 1 zákona č.

250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení v rozhodném znění, uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že se přestupek skutečně stal a dopustil se ho žalobce. Správní orgán I. stupně neshledal rozpory ve výpovědích policistů ani důvody, pro které by neměl jimi uváděným tvrzením věřit, přičemž poukázal na to, že se skutek stal za denního světla při dobré viditelnosti. Ve vozidle přitom nebyl jeden policista, ale tři. Správní orgán I. stupně tak měl za to, že tvrzení žalobce, že telefon v ruce nadržel, nemůže proti svědeckým výpovědím policistů obstát. Policista nemá důvod při výkonu služby bezdůvodně obviňovat náhodné řidiče ze spáchání přestupků. V uvedeném případě věc zaznamenali hned tři policisté, kteří by se nepravdivým tvrzením sami dopouštěli nedovoleného jednání. Naproti tomu žalobce může před správním orgánem uvádět i nepravdu, jde mu v podstatě pouze o zproštění se odpovědnosti za přestupek.

16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že za jízdy telefon v ruce nadržel a vyjádřil nesouhlas s verzí spáchání přestupku prezentovanou policisty. Policejní vozidlo, které za sebou viděl, jej předjelo pouze jednou a následně jej zastavilo. On policejní hlídku nepředjížděl. Policejní vozy zásadně nepředjíždí. Navíc byl rychlý a hustý provoz, měl nastavený tempomat na rychlost 100 km/h, jednalo se o krátký úsek vedoucí z kopce v zatáčkách a byla hlášena policejní akce, proto si na vše dával větší pozor. Pokud by jej policejní auto předjíždělo opakovaně, mohli policisté páchání přestupku vyfotit. Výpověď třetího policisty by bylo třeba upřesnit ohledně toho, jakým způsobem se o páchání přestupku přesvědčili zbylí dva policisté.
17. Dne 18. 5. 2022 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí, neboť s ohledem na jím učiněná zjištění nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že žalobce předmětný přestupek spáchal. Spáchání přestupku žalobcem je zcela zřetelně vymezeno v oznámení přestupku ze dne 13. 8. 2021, sepsaném na místě silniční kontroly. Pokud žalobce s obsahem oznámení přestupku nesouhlasil, mohl svůj nesouhlas již při sepisování této listiny vyjádřit. To však neučinil, když se k oznámení přestupku nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Spáchání přestupku žalobcem pak nepochybně vyplývá i ze svědeckých výpovědí policistů provedených dne 20. 10. 2021. Výpovědi splňují procesní náležitosti, nevykazují vzájemné rozpory s dalšími důkazy nacházejícími se ve spisové dokumentaci a zcela věrohodně vypovídají o způsobu vnímání a zjištění skutkového stavu vymezeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Za dané důkazní situace nepovažoval za nezbytné zabývat se otázkou, zda policejní hlídka mohla nebo nemohla páchání přestupku žalobcem zdokumentovat videozáznamem či fotodokumentací.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

19. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli k závěru o jeho vině za spáchání přestupku na základě nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného hodnocení důkazů. Žalobce zpochybňoval zejména věrohodnost výpovědi policistů, a to tvrzením, že průběh předjíždění, jak jej policisté popsali, není v daném úseku komunikace uskutečnitelný. Nevěrohodnost výpovědí policistů dále zakládá absence video nahrávky či fotografie prokazující spáchání přestupku, a to, že kamerový záznam obsažený ve spise zachycuje pouze závěr silniční kontroly. Žalobce má za to, že skutečným důvodem jeho potrestání byl jeho nesouhlas s tím, že při dopravní kontrole provedené v době epidemie koronaviru neměli policisté na rozdíl od něj nasazené respirátory.
20. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidiči nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
21. Podle § 125c odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
22. Judikatura soudů již dříve dovodila, že u přestupků pozorovatelných pouhým okem (užívání hovorového zařízení v průběhu řízení motorového vozidla, nepoužití bezpečnostních pásů, nedání znamení o změně směru jízdy) postačuje, pokud je jediným důkazem o jejich spáchání výpověď policistů, kteří mu byli přítomni. Je ovšem třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost takových výpovědí a na to, zda je svědectví policistů věrohodné.
23. NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. [4 As 19/2007-114](#), uvedl, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Zdejší soud má tak za to, že výpovědi policistů lze považovat za *a priori* věrohodné, pokud již z jejich obsahu není zjevně patrné, že sled událostí nemohl nastat tak, jak ho popisují (např. pokud by policisté popsali, že byla dobrá viditelnost, avšak ze spisu by bylo patrné, že se přestupek stal venku o půlnoci, bylo by z jejich výpovědí zjevně patrné, že tvrzená skutečnost nemohla nastat, neboť o půlnoci je venku běžně tma tedy snížená viditelnost), nebo pokud není dalšími prostředky tato pravdivost vyvrácena. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba na základě presumpce nevinu zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2006 č. j. [6 As 47/2005 - 84](#), ze dne 22. 10. 2008 č. j. [1 As 64/2008 - 42](#) a ze dne 21. 9. 2011 č. j. [2 As 52/2011 - 47](#), stejně jako výše citovaný rozsudek ze dne 27. 9. 2007 č. j. [4 As 19/2007 - 114](#)).
24. Žalobce se snažil znevěrohodnit výpovědi policistů tím, že poukazoval na neproveditelnost předjížděcího manévru a na zaujatost policistů vůči žalobci, který v průběhu silniční kontroly trval na užití respirátorů. Ovšem podle soudu žádná z žalobcem tvrzených skutečností nezpochybňuje nestrannost a věrohodnost policistů a jimi tvrzené skutečnosti.
25. Argument žalobce, že proti němu byli policisté zaujatí, protože nesouhlasil, aby prováděli v době epidemie koronaviru dopravní kontrolu bez nasazených respirátorů, je nelogický, a proto nezpůsobilý zpochybnit věrohodnost policistů. Tvrzení žalobce nedopovídá logické

časové posloupnosti, v níž se celá věc měla odehrát. Policisté vozidlo žalobce nezastavili v rámci běžné (preventivní) dopravní kontroly, při níž by došlo ke konfliktu o nasazení respirátorů a následnému uložení pokuty např. za nedostatky v povinné výbavě vozidla, nýbrž z důvodu, že viděli žalobce, jak řídí motorové vozidlo a u toho používá telefon. K případnému konfliktu ohledně respirátorů mělo dojít tedy až následně v rámci silniční kontroly a tento konflikt nemohl být příčinou (šikanózního) zastavení vozidla žalobce a následného podání oznámení o spáchání přestupku. Policisté v době zastavení vozidla žalobce nemohli předpokládat, že by mohli mít s žalobcem jakýkoli konflikt, proto nemohli zastavovat žalobce s úmyslem poškodit ho nepravdivým obviněním ze spáchání přestupku. Navíc ani ze záznamu části silniční kontroly nevyplývá, že by se policisté chovali vůči žalobci arogantně či neprofesionálně. Ze záznamu je naopak patrné, že se policista slušným způsobem dotazoval žalobce na kontaktní údaje, zároveň ho poučoval o jeho právech a následujícím postupu správního orgánu. Nic přitom nenásvědčuje tomu, že by se policisté chovali k žalobci během silniční kontroly nevhodným a neprofesionálním způsobem. Žalobce tak nezpochybnil, že by byla u policistů dána osobní podjatost, která by mohla zpochybnit věrohodnost jejich výpovědí.

26. Dále se žalobce snažil zpochybnit průběh zjištění přestupku, čímž chtěl prokázat, že policisté neuvedli do protokolu pravdu. Ovšem soud nemá za to, že by žalobce skutková tvrzení policistů zpochybnil. Neuvedl nic, co by vyvolalo pochybnosti o tom, že policisté viděli právě žalobce, jak používá při řízení motorového vozidla mobilní telefon.
27. Z výpovědí policistů vyplývá, že měli dostatek času přestupek žalobce zaregistrovat, nenastaly okolnosti, které by jim situaci ztížily (žalobcovo vozidlo nemělo zatmavená okna, byla dobrá viditelnost, vozidlo žalobce se nepohybovalo v nepřehledném terénu apod.). Soud shledal výpovědi policistů učiněné před správním orgánem I. stupně věrohodnými. Všichni tři policisté ve svých výpovědích shodně popsali okolnosti spáchání přestupku žalobcem tak, že dne 13. 8. 2021 při dohledu nad bezpečností silničního provozu na 42,5. km dálnice D4 ve směru na Prahu ve 14:10 hodin spatřili žalobce, jak při řízení vozidla reg. zn. X držel za jízdy v levé ruce telefon přiložený u levého ucha. Konkrétně ke zjištění spáchání přestupku mělo dojít tak, že třetí policista, sedící na zadním sedadle služebního vozidla, zaznamenal při předjíždění vozidla žalobce, že žalobce drží u levého ucha telefon a upozornil na tuto skutečnost kolegy. Nechali žalobce, aby je znovu předjel a při následném opakovaném předjíždění vozidla žalobce se o spáchání přestupku přesvědčili i první policista a druhá policistka vpředu. Poté vozidlo zastavili na výjezdu na 41. km dálnice. Výpovědi policistů jsou srozumitelné a vzájemně bezrozporné, přičemž zcela korespondují s úředním záznamem a oznámením o spáchání přestupku. Jedná se navíc o svědectví nikoliv jediné osoby, nýbrž tří policistů. I kdyby tak žalobce případně zpochybnil, že se řidič policejního vozu musel věnovat více řízení než pozorování žalobce, tak neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly zpochybnit to, co viděli zbývající dva policisté, kteří z podstaty věci nemohli být nijak rozptylováni řízením policejního vozu a měli tak dostatek času na pozorování žalobce v jeho vozidle. Výpovědi policistů přitom nejsou ve vzájemném rozporu a popisují průběh děje, který je představitelný, realistický.
28. Žalobce tedy nezaložil pochybnost o věrohodnosti výpovědí policistů. Nemá tak důvodná námitka, že okolnosti spáchání přestupku tvrzené policisty neodpovídají realitě s ohledem na rychlost vozidla žalobce, podobu dotčeného úseku dálnice, místa následné silniční kontroly a z toho plynoucí příliš krátký časový úsek, v němž se jimi popisovaná situace mohla odehrát. Z výpovědí policistů vyplývá to, že druhý předjížděcí manévr, při němž se

všichni policisté přesvědčili o spáchání přestupku žalobcem, proběhl na 42,5. km dálnice D4. Z jejich výpovědí se nepodává, jakým konkrétním způsobem k opakovanému předjíždění došlo, to je až interpretace žalobce, že policejní vůz přejížděl při předjíždění z pruhu do pruhu. Policisté nevypovídali v tom smyslu, že by se při předjížděcích manévrech opakovaně zařazovali do jízdního pruhu, v němž se vyskytoval žalobce. Jízda na dálnici umožňuje souběžnou jízdu vozidel a vzájemné předjíždění je tak možné i prostým zrychlováním a zpomalováním, aniž by vozidlo měnilo směr jízdy (jízdní pruh). Předjíždění by v takovém případě zabralo kratší čas a policisté se mohli přesvědčit o přestupku v okamžiku, kdy řidič policejního vozidla pouze dostatečně zpomalil jízdu (žalobce navíc v průběhu správního řízení uvedl, že měl nastavený tempomat na 100 km/h, což by tento předjížděcí a pozorovací manévr bezpečně umožňovalo). Žalobce neúspěšně zpochybňoval toliko způsob předjíždění policistů, nikoliv možnost policistů jej vidět telefonovat (např. proto, že okna jeho vozidla jsou chráněna neprůhlednou fólií, nebo že by měl žalobce dlouhé vlasy překrývající tvář, o níž se mohl pouze opírat apod.). Výpovědi policistů nejsou vnitřně rozporné ohledně okolností, za nichž měli spáchání přestupku spatřit.

29. Nad rámec výše uvedeného soud odkazuje na případy, ve kterých se soudy zabývaly věrohodností a nestranností policistů, přičemž z těchto případů vyplývá, že o nevěrohodnosti výpovědi policistů může sice svědčit široká škála skutečností, avšak taková situace u žalobce nenastala. O zaujatosti policistů mohou svědčit např. zjištění, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným osobní či soudní spor v jiné záležitosti. K narušení nestrannosti policisty v konkrétním případě může vést též systém jeho hodnocení a odměňování založený na tom, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Dalším příkladem dostatečně silné indicie, která může zpochybňovat nestrannost policistů je např. zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následuje poté, co obviněný řidič odmítne podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. opět rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011 č. j. [7 As 83/2010-63](#)). Avšak ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 č. j. [9 As 139/2012 - 30](#)). O nevěrohodnosti výpovědi policistů mohou dále svědčit též rozpory v jejich výpovědích, avšak nevěrohodnost policistů nelze dovozovat pouze na základě nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupu a konáním výsledku považovat za přirozené (viz rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2011 č. j. [8 As 13/2011 - 54](#), ze dne 27. 9. 2007 č. j. [4 As 19/2007 - 114](#), ze dne 20. 3. 2013, č. j. [9 As 139/2012 - 30](#), a obdobně pro „civilní“ svědky rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010 č. j. [1 As 12/2010 - 79](#)). Věrohodností policistů jako svědků mohou otrást rozpory vážného rázu a týkají se podstaty věci, zvláště je-li pravdivost jimi uváděných údajů zpochybněna též dalšími důkazy.
30. Žalobce ovšem nepředestřel nic, co by svědčilo proti nestrannosti nebo o nevěrohodnosti policistů ve smyslu výše citovaných závěrů. Možnou zaujatost dovozoval žalobce ze situace, která nastala až po zastavení vozidla. Taková skutková konstrukce je nelogická, navíc ani část záznamu, který je z kontroly dostupný, nesvědčí o neprofesionálním jednání policistů, což by mohla být indicie o jejich podjatosti. Dále se žalobce snažil zpochybnit věrohodnost policistů tím, že jejich popis děje interpretoval jako nemožný a nerealizovatelný. Ovšem žalobcova interpretace děje nevyplývá přímo z výpovědi policistů, nečiní výpovědi policistů vnitřně rozpornými. Žalobce tak nezpochybnil skutková zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí policistů. A jelikož je pak s ohledem na dosavadní závěry soudů přípustné, aby

byla vina žalobce konstatována toliko na základě těchto svědeckých výpovědí policistů, a není třeba vyžadovat další důkazní prostředek (např. videozáznam), ani absence videozáznamu nikterak nezpochybňuje věrohodnost policistů. Možnost pořídít záznam z policejní kontroly neznámá, že takový záznam musí být pořízen, anebo že jeho nepořízení presumuje nezákonné jednání policistů.

31. Soud nakonec již jen pro úplnost doplňuje, že na právní závěry soudu nemělo vliv vyjádření žalovaného, ve kterém poukazoval na to, že je žalobce jednatelem společnosti, a proto je jistě nucen často operativně telefonovat. Funkce žalobce sama o sobě nikterak nevypovídá o tom, co a jak mohli policisté v době spáchání přestupku pozorovat, přičemž pouze tyto okolnosti byly rozhodné pro konstatování přestupku. Zároveň soud uvádí, že není rozhodné ani to, zda má žalobce vozidlo vybavené handsfree sadou; ani tato skutečnost sama o sobě nevyvrací, že by žalobce nemohl za jízdy telefonovat bez použití této sady. Taktéž ani poukaz žalobce na jeho dosavadní řidičskou historii nijak neprokazuje, že se přestupku nedopustil. I kdyby byl žalobce do té doby postihován pouze za jeden typ přestupku, nebo i kdyby nikdy nespáchal žádný přestupek, neznámá to, že se nemůže dopustit přestupku, či jiného přestupku než *obvykle*. Ačkoli se lze tedy domnívat, že řidič, který má vybavené vozidlo handsfree sadou, bude k telefonování využívat právě toto zařízení a ačkoli se lze domnívat, že řidič, který nepáchá často přestupky, se snaží jezdit v souladu s pravidly silničního provozu, nezpochybňuje to skutková zjištění, která uvedli policisté, a to, že viděli žalobce, jak při řízení motorového vozidla používá mobilní telefon. Soud tak uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav ohledně spáchání přestupku žalobcem, který vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů, které nevykazují vzájemné rozpory, a to ani s dalšími podklady nacházejícími se ve správním spise. Žalobce nezpochybnul věrohodnost a nestrannost policistů.

Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. února 2024

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně